

**Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu**

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Josefa Fialy a soudců Jana Filipa a Jaroslava Fenyka (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatele **M. Z.**, zastoupeného JUDr. Michaelem Bartončíkem, Ph.D., advokátem, sídlem Koliště 259/55, Brno, proti usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. května 2021 č. j. 3 To 26/2021-2426 a Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 28. ledna 2021 č. j. 69 T 2/2018-2389, spojené s návrhem na přerušení výkonu trestu a návrhem na spojení věcí, za účasti **Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně**, jako účastníků řízení, **Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a Krajského státního zastupitelství v Brně - pobočky ve Zlíně**, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

I. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. května 2021 č. j. 3 To 26/2021-2426 a usnesením Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 28. ledna 2021 č. j. 69 T 2/2018-2389 bylo porušeno stěžovatelovo ústavně zaručené základní právo na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. května 2021 č. j. 3 To 26/2021-2426 a usnesení Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 28. ledna 2021 č. j. 69 T 2/2018-2389 se ruší.

III. Ve zbývající části se návrh odmítá.

Odůvodnění:

**I.
Vymezení předmětu řízení**

1. Ústavní stížností se stěžovatel domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně (dále jen „krajský soud“) ze dne 28. 1. 2021 č. j. 69 T 2/2018-2389 a usnesení Vrchního soudu v Olomouci (dále jen „vrchní soud“) ze dne 6. 5. 2021 č. j. 3 To 26/2021-2426, a to pro porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 2 odst. 2 Listiny, čl. 39 Listiny, čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Současně stěžovatel navrhl Ústavnímu soudu, aby přerušil výkon jeho trestu odnětí svobody, neboť tento se zcela zásadním způsobem negativně promítá do jeho sociální situace, především do rodinné situace jeho nejbližších, a také do rodinného podnikání. Taktéž stěžovatel navrhl spojení nynějšího řízení o ústavní stížnosti s řízením vedeným

pod sp. zn. IV. ÚS 2773/20, neboť dle názoru stěžovatele spolu tato dvě řízení úzce souvisí.

II.

Rekapitulace skutkového stavu a procesního vývoje

3. Stěžovatel byl rozsudkem krajského soudu ze dne 6. 2. 2019 č. j. 69 T 2/2018-1528 společně s dalším obviněným uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, za něž byl dle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání osmi let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou a současně mu byla dle § 228 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost zaplatit poškozeným na náhradě škody samostatně částky 74 489 Kč, 316 507 Kč a 316 182 Kč a jednomu poškozenému společně a nerozdílně se svým spoluobviněným částku 37 582 Kč (dále jen „odsuzující rozsudek“). Skutek, kladený stěžovateli za vinu, měl spočívat, stručně řečeno, v tom, že stěžovatel měl ve spolupachatelství s další osobou provést loupežné přepadení klenotnictví, při němž měl stěžovatel rozbít páčidlem skleněnou výplň dveří a postřelit jednoho z poškozených, který se přetahoval se spoluobviněným o odcizované šperky.

4. Stěžovatel podal proti odsuzujícímu rozsudku odvolání, které zamítl vrchní soud usnesením ze dne 16. 10. 2019 č. j. 3 To 47/2019-1777. Proti tomuto usnesení brojil stěžovatel dovoláním, jež odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 17. 6. 2020 č. j. 3 Tdo 536/2020-2084. Všechna tato rozhodnutí byla následně zrušena nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2773/20 ze dne 15. 2. 2022 (*pozn. všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na stránkách <https://nalus.usoud.cz>*), na jehož I. část Ústavní soud odkazuje pro stručnost i v nynější věci s detailním popisem skutku a procesního vývoje.

5. Stěžovatel po podání ústavní stížnosti navrhl krajskému soudu obnovu řízení dle § 277 a násl. trestního řádu a nezávisle na něm tak učinil i jeho spoluobviněný. Novými důkazy, na nichž stěžovatel a jeho spoluobviněný založili své přesvědčení o naplnění důvodů pro obnovu řízení, byl znalecký posudek České zemědělské univerzity v Praze poukazující podrobně na aktuální vědecké poznatky z oblasti olfaktoriky jimiž usilovali zpochybnit důkaz tzv. metodou pachové identifikace, na němž založil mimo jiné krajský soud svůj závěr o vině stěžovatele a jeho spoluobviněného v odsuzujícím rozsudku, a také výpovědi svědků, kteří měli dle stěžovatele vidět motocykl, který měl být použit při loupeži, odjíždět jiným směrem, než kde stěžovatel bydlí či se zdržuje.

6. Krajský soud napadeným usnesením oba návrhy na povolení obnovy řízení zamítl dle § 278 odst. 1 trestního řádu. Stěžovatel i jeho spoluobviněný podali proti tomuto usnesení stížnosti, jež zamítl vrchní soud dle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu. Podle obecných soudů předmětný znalecký posudek, resp. posudek ústavu ve smyslu § 110 trestního řádu, nezakládal sám o sobě ani ve spojení s jinými důkazy důvody pro obnovu řízení, neboť nejde o nový důkaz a ani z něj nevyplývají skutečnosti dříve neznámé. Problematika

řešená tímto posudkem byla totiž dle obecných soudů řádně projednána již v průběhu hlavního líčení vyústivšího ve vydání odsuzujícího rozsudku. V něm byl proveden i důkaz zprávou České zemědělské univerzity v Praze, obsahující v podstatných bodech stejné informace jako předmětný znalecký posudek, který nad jejich rámec obsahoval toliko informace, které nebyly podle obecných soudů pro zjištění relevantních skutečností určující. Odlišnou formu důkazního prostředku, jímž byl proveden předmětný posudek oproti předchozí zprávě, nebylo dle obecných soudů možno přeceňovat. Ani možné nové svědecké výpovědi pak dle obecných soudů nebyly způsobilé povolení obnovy řízení odůvodnit.

III.

Posouzení splnění procesních předpokladů řízení

7. Ústavní stížnost byla podána v zákonné lhůtě, osobou k tomu oprávněnou a zastoupenou advokátem na základě plné moci pro zastupování v tomto řízení před Ústavním soudem, proti pravomocným rozhodnutím orgánů veřejné moci po vyčerpání všech procesních prostředků k ochraně práv stěžovatele, které mu zákon poskytuje, a byla k ní připojena kopie rozhodnutí o posledním procesním prostředku k ochraně práva stěžovatele. Splňuje tedy všechny procesní předpoklady stanovené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), a Ústavní soud se jí tedy může zabývat z věcného hlediska.

IV.

Argumentace stěžovatele

8. Stěžovatel nejprve rekapituluje průběh předchozího trestního řízení vedoucí k vydání odsuzujícího rozsudku a rozhodnutí v opravných řízeních na něj navazující, zdůrazňuje, že již tehdy jeho obhajoba spočívala především ve zpochybnění pravdivosti důkazu tzv. metodou pachové identifikace, ačkoliv její provedení bylo v rozporu s požadavky na ústavně konformní průběh této metody formulovanými v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1098/15 ze dne 22. 3. 2016 (N 47/80 SbNU 573). Dále stěžovatel připomíná judikaturu Ústavního soudu k obnově řízení, na jejímž základě dospívá k závěru, že předmětný posudek odůvodňoval povolení obnovy řízení. Kromě toho, že tento posudek přináší novou odbornou argumentaci o motivaci psa a jejího ovlivnění, obsahuje také odborné poznatky, které přímo vyvrací některé úvahy, které vrchní soud vyjádřil v usnesení o odvoláních proti odsuzujícímu rozsudku.

9. Mimo údajné identifikace stěžovatele a jeho spoluobviněného na základě pachových stop na místě činu přitom jejich odsouzení nebylo založeno na žádném dalším jiném důkazu, neboť obecné soudy měly k dispozici jen výpovědi svědků, kteří však toliko obecně popisovali postavy pachatelů, avšak individuálně je neidentifikovali. Stěžovatel taktéž namítá, že krajský soud nesprávně provedl předmětný posudek jako důkaz, neboť jej toliko přečetl, ačkoliv takto mohl učinit toliko se souhlasem stran. Rovněž krajský soud nepřipustným způsobem nahrazoval odborné závěry svými vlastními, založenými na tom, že předseda příslušného senátu je také chovatelem psů, a jejich chování tedy rozumí. Ačkoliv obě tato pochybení konstatoval i vrchní soud, žádným způsobem je nezhojil. Z toho dle stěžovatele vyplývá absence jakékoliv ochoty obecných soudů se

předmětným posudkem vážně zabývat z hlediska jeho významu pro skutková zjištění, na nichž byl založen odsuzující rozsudek.

10. Stěžovatel se taktéž neztotožňuje s vyhodnocením významu svědeckví o pohybu motocyklu údajně použitého při loupeži, neboť oproti obecným soudům se domnívá, že svědci byli věrohodní a jejich výpovědi byly zásadní, neboť měli-li tito svědkové vidět tento motocykl ujíždět směrem k Otrokovicím, musel se tím nutně prodlužovat čas, po který by se musel stěžovatel vyskytovat mimo pracoviště či místo, kde se obvykle zdržoval, měl-li by být pachatelem.

11. Dne 10. 8. 2021 bylo Ústavnímu soudu doručeno doplnění ústavní stížnosti, k němuž stěžovatel přiložil další nový důkaz – Prohlášení vědců k metodě pachové identifikace, prováděné za použití služebních psů Policie ČR.

12. Ústavní soud výjimečně upustil od vyžádání si vyjádření ostatních účastníků a vedlejších účastníků řízení, neboť je i v nynější věci vázán svým právním názorem vysloveným v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2773/20, jímž byl, jak bude vyloženo níže, předurčen i výsledek řízení o této ústavní stížnosti. Tento postup nebyl stěžovateli k tíži a vzhledem k tomu, že ostatními účastníky a vedlejšími účastníky řízení jsou orgány veřejné moci, nemohl jím dojít ani k porušení ničích ústavně zaručených základních práv či svobod.

V.

Posouzení Ústavním soudem

13. Pravomoc Ústavního soudu v řízení o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí orgánu veřejné moci je založena čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy jen tehdy, došlo-li tímto rozhodnutím k zásahu do ústavně zaručených práv a svobod. Jakékoliv jiné vady takového rozhodnutí se nachází mimo přezkumnou pravomoc Ústavního soudu, a tomu je tak zapovězeno se jimi zabývat. Ústavní soud totiž nestojí nad ústavou, nýbrž podléhá stejné povinnosti respektovat ústavně zakotvenou dělbu moci, jako kterýkoliv jiný orgán veřejné moci. Proto se musí důsledně vystříhat svévole a bedlivě dbát mezí svých pravomocí, svěřených mu Ústavou. Jinak by popřel samotný smysl své existence jakožto soudního orgánu ochrany ústavnosti. V řízení o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí orgánu veřejné moci je tak Ústavní soud povinen vždy nejprve zkoumat, zda jsou ústavní stížností napadená rozhodnutí způsobilá k vlastnímu meritornímu přezkumu, tedy zda těmito rozhodnutími vůbec mohla být porušena ústavně garantovaná práva či svobody stěžovatelů. Pakliže Ústavní soud dospěje k závěru, že tomu tak není, ústavní stížnost odmítne dle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

14. V nynější věci tak však Ústavní soud postupovat nemohl. Nelze odhlédnout od toho, že odsuzující rozsudek a usnesení vydaná v řízeních o odvolání a o dovolání Ústavní soud přezkoumal se závěrem, že tato v konfrontaci s požadavky ochrany ústavně zaručených základních práv stěžovatele neobstojí. V nálezu sp. zn. IV. ÚS 2773/20 Ústavní soud vyslovil nosný právní závěr, že odsuzující rozsudek a rozhodnutí vydaná v opravných řízeních na něj navazujících porušily ústavně zaručená základní práva stěžovatele právě vzhledem k tomu, že byl odsouzen na základě důkazu tzv. metodou pachové identifikace provedenou v rozporu s požadavky vyjádřenými v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1098/15, a tedy

nespolehlivým způsobem, ačkoliv pro závěr o jeho vině neexistoval uzavřený řetězec nepřímých důkazů ani žádný přímý důkaz (srov. zejména body 38. až 44. nálezu sp. zn. IV. ÚS 2773/20).

15. Za těchto okolností se Ústavní soud zabýval tím, zda tato okolnost mohla zakládat porušení některého stěžovatelova ústavně zaručeného základního práva či svobody i napadenými rozhodnutími.

VI. Obecná východiska

16. Dle čl. 36 odst. 1 Listiny se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Dle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Dle čl. 47 alinea druhá Listiny základních práv Evropské unie má každý právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.

17. Dle § 278 odst. 1 věta první trestního řádu se povolí obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

18. Ústavní soud ve své rozhodovací praxi zastává názor, že řízení o ústavní stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení nemůže být zastřeno prostředkem přezkumu meritorního rozhodnutí, které již bylo předmětem samostatného řízení o ústavní stížnosti, a tedy že se v takových případech jeho přezkum omezuje toliko na okolnosti, které mohou mít vliv na skutková zjištění pro potřeby povolení obnovy řízení [srov. např. usnesení sp. zn. III. ÚS 2679/13 ze dne 21. 5. 2014 (U 9/73 SbNU 993), nález sp. zn. III. ÚS 2959/10 ze dne 14. 4. 2011 (N 70/61 SbNU 89), nález sp. zn. I. ÚS 2517/08 ze dne 24. 2. 2009 (N 34/52 SbNU 343) či usnesení sp. zn. III. ÚS 62/04 ze dne 15. 4. 2004 (U 19/33 SbNU 409)]. Ústavní soud při přezkumu rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení proto neposuzuje správnost původního meritorního rozhodnutí, proti kterému byl tento návrh podán.

19. Lze rovněž připomenout dřívější závěry Ústavního soudu, že nová skutečnost či důkaz může existovat již v době vydání původního rozhodnutí, podstatné je pouze to, že teprve později vyšla najevo [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 919/16 ze dne 20. 6. 2016 (N 117/81 SbNU 825) či usnesení sp. zn. IV. ÚS 178/03 ze dne 15. 4. 2004 (U 20/33 SbNU 417)]. Důkazy může soud v řízení o obnově provádět jen ve veřejném zasedání při

dodržení zásady kontradiktornosti a neprovedení navrhovaného důkazu musí pečlivě odůvodnit [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 1135/17 ze dne 1. 11. 2017 (N 200/87 SbNU 259)].

20. Ústavní soud již v minulosti dospěl k názoru, že novou skutečnost (resp. důkaz) ve smyslu § 278 odst. 1 trestního řádu může představovat vědecký poznatek důvodně zpochybňující věrohodnost důkazu, na němž bylo založeno rozhodnutí o vině a trestu [srov. nález sp. zn. II. ÚS 2587/18 ze dne 25. 2. 2019 (N 30/92 SbNU 314)]. Takovým důkazem může být samozřejmě i znalecký posudek [srov. nález sp. zn. I. ÚS 4068/14 ze dne 31. 3. 2016 (N 56/80 SbNU 667) či nález sp. zn. II. ÚS 2445/08 ze dne 30. 7. 2009 (N 174/54 SbNU 193)], přičemž nahrazení znaleckého zkoumání vlastním závěrem soudu na odbornou otázku zakládá vadu, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a to i kdyby soud potřebnými odbornými znalostmi disponoval [srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 1330/11 ze dne 15. 3. 2012 (N 54/64 SbNU 673)].

21. Naopak skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámými nejsou skutečnosti či důkazy hypotetické či zjevně pochybné, od nichž nelze důvodně očekávat, že by mohly vést ke změně pravomocného rozhodnutí [srov. stanovisko pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 50/20 ze dne 21. 4. 2020 (253/2020 Sb.)], jakož ani později přijatý právní názor [usnesení sp. zn. IV. ÚS 190/03 ze dne 15. 4. 2004 (U 21/33 SbNU 429)] či změna ústavně konformní interpretace určitého ustanovení právního řádu Ústavním soudem [nález sp. zn. IV. ÚS 792/02 ze dne 1. 3. 2004 (N 31/32 SbNU 281)].

VII.

Aplikace obecných východisek na případ stěžovatele

22. Z obecných východisek uvedených v části VI. tohoto nálezu vyplývá, že z hlediska přezkumu rozhodnutí orgánu veřejné moci v řízení o ústavní stížnosti jsou meritorní rozhodnutí v trestním řízení a na ně navazující rozhodnutí o odvolání a o dovolání na jedné straně a rozhodnutí vydaná v řízení o povolení návrhu na obnovu řízení a v na ně navazujícím řízení o stížnosti na sobě relativně nezávislá. Vada neústavnosti zatěžující některé rozhodnutí z první skupiny tak neimplikuje neústavnost rozhodnutí ve druhé uvedené skupině a naopak; stejně jako ústavní konformita rozhodnutí jedné z nich nutně nevyklučuje závěr o neústavnosti rozhodnutí patřícího do druhé z nich. Závěr, že neústavnost meritorního rozhodnutí (či rozhodnutí o odvolání nebo dovolání) vždy zakládá bez dalšího i neústavnost rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení (či rozhodnutí o stížnosti proti němu), by byl v rozporu se shora uvedeným názorem Ústavního soudu, že přezkum rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení se omezuje toliko na posouzení okolností relevantních pro povolení obnovy řízení a že v jeho rámci nelze přezkoumávat věcnou správnost meritorního rozhodnutí.

23. Zrušil-li Ústavní soud v samostatném řízení o ústavní stížnosti meritorní rozhodnutí, neznamená to, že automaticky musí být vyhověno i ústavní stížnosti proti rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení, přestože v něm a ve stížnostním řízení na něj navazujícím obecné soudy všem ústavněprávním požadavkům dostály. Vzhledem ke své konkrétní povaze se ovšem může důvod pro zrušení meritorního rozhodnutí či rozhodnutí o odvolání či dovolání projevit v intenzitě představující porušení ústavně zaručených základních práv či svobod osoby, proti níž se řízení vede, i v řízení o návrhu na povolení

obnovy řízení či stížnostním řízení na ně navazujícím. V každém jednotlivém případě je tedy třeba zkoumat, zda vada, pro niž Ústavní soud zrušil meritorní rozhodnutí, souvisí i s řízením o návrhu na povolení obnovy řízení, a do jaké míry se do něj promítla.

24. Jak již však bylo uvedeno výše, v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2773/20 vyslovil Ústavní soud názor, že obecné soudy v meritorní linii trestního řízení proti stěžovateli zatížily svá rozhodnutí vadou neústavnosti spočívající mimo jiné v tom, že za usvědčující důkaz proti stěžovateli považovaly jeho ztotožnění metodou pachové identifikace provedené ústavně defektním způsobem a že bez tohoto důkazu závěr o vině stěžovatele z ústavněprávního hlediska nemohl obstát.

25. Závaznost vykonatelného nálezu Ústavního soudu dle čl. 89 odst. 2 Ústavy se vztahuje i na Ústavní soud samotný [srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 2941/17 ze dne 24. 4. 2018 (N 78/89 SbNU 195), nález sp. zn. III. ÚS 624/06 ze dne 8. 2. 2007 (N 27/44 SbNU 319), nález sp. zn. II. ÚS 1739/11 ze dne 20. 9. 2011 (N 163/62 SbNU 417), nález sp. zn. Pl. ÚS 4/06 ze dne 20. 3. 2007 (N 54/44 SbNU 665) či nález sp. zn. III. ÚS 425/97 ze dne 2. 4. 1998 (N 42/10 SbNU 285)]. Tento nosný právní závěr vyslovený v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2773/20 je tak pro Ústavní soud závazný i v řízení o této ústavní stížnosti.

26. Ústavní soud považuje v nynější věci za zcela stěžejní okolnost, že stěžovatel usiloval o obnovu řízení především předložením dalšího důkazu, kterým by obecné soudy přesvědčil právě o tom, že jeho ztotožnění metodou pachové identifikace nebylo dosaženo v souladu s aktuálními vědeckými požadavky a s potřebnou mírou spolehlivosti, že k tomuto důkazu obecné soudy neměly přihlížet a že kdyby takto postupovaly, skutkový závěr o jeho vině by nemohl obstát.

27. Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2773/20 konstatoval, že v provedeném ztotožnění stěžovatele metodou pachové identifikace se vyskytly ústavněprávní deficity, které měly obecné soudy rozpoznat již v nalézacím řízení či v řízení o odvolání nebo o dovolání a měly na ně adekvátně na ně zareagovat. Pro nynější ústavní stížností napadená rozhodnutí z toho logicky dovodit, že stejně tak měly učinit i v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení a v na ně navazujícím stížnostním řízení, v nichž stěžovatel předložil další důkaz, který měl tyto vady prokazovat.

28. Tento důkaz, tj. znalecký posudek podrobně se zabývající spolehlivostí způsobu, jakým byla ve stěžovatelově případě metoda pachové identifikace provedena, přitom vzhledem k předmětnému závaznému právnímu závěru nálezu sp. zn. IV. ÚS 2773/20 v nynějším individuálním případě odpovídá interpretaci pojmu „*nový důkaz*“ tak, jak jej vymezují judikaturní závěry Ústavního soudu vzpomenuté výše v části VI. tohoto nálezu, neboť ústavní deficity metody pachové identifikace při ztotožnění stěžovatele měly obecné soudy dle dříve vysloveného závazného názoru Ústavního soudu rozpoznat i bez něj. Vadu, kterou zatížil krajský soud odsuzující rozsudek, tak zopakoval i ve svém napadeném usnesení. Toto pochybení nenapravit ani vrchní soud napadeným usnesením. Oba obecné soudy tím upřely stěžovateli právo na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť ačkoliv předložil nový důkaz svědčící o zásadních vadách klíčového usvědčujícího důkazu, návrh na povolení obnovy řízení zamítly.

VIII. Závěr

29. Nosné právní závěry tohoto nálezu, které jsou podle čl. 89 odst. 2 Ústavy závazné pro všechny orgány i osoby, jsou vyjádřeny v bodech 22., 23., 27. a 28.

30. Ústavní soud projednal ústavní stížnost bez přítomnosti účastníků mimo ústní jednání dle § 44 zákona o Ústavním soudu *a contrario*, neboť od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci a ani v něm nebylo třeba provádět dokazování. Jelikož Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná, podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyslovil, které ústavně zaručené právo stěžovatele a jaké ustanovení ústavního zákona bylo porušeno, a podle § 83 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadená usnesení zrušil.

31. Jelikož odsuzující rozsudek byl zrušen již nálezem sp. zn. IV. ÚS 2773/20 a věc se tak vrátila do stádia před vydáním rozhodnutí v hlavním líčení, tedy do dřívějšího stádia, než do nějž by se byla dostala, kdyby odsuzující rozsudek nebyl býval zrušen Ústavním soudem v jiném řízení o ústavní stížnosti, dle § 314h odst. 1 trestního řádu Ústavní soud stanovuje, že nově o stěžovatelově návrhu na povolení obnovy řízení krajský soud rozhodovat nebude, neboť zrušením odsuzujícího rozsudku bylo dosaženo v zásadě téhož či pro stěžovatele ještě příznivějšího výsledku, jako kdyby návrhu na povolení obnovy řízení krajský soud vyhověl.

32. Návrhu na „*přerušeni výkonu trestu*“ Ústavní soud nemohl vyhovět, neboť taková pravomoc mu nebyla svěřena. Ústavní soud dle § 79 odst. 2 zákona o Ústavním soudu může toliko odložit vykonatelnost rozhodnutí, což u rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení nemůže vést k přerušeni výkonu trestu, který je vykonáván na podkladě odsuzujícího rozsudku, a dle § 80 odst. 1 zákona o Ústavním soudu může Ústavní soud vydat předběžné opatření, avšak toliko směřuje-li ústavní stížnost proti jinému zásahu orgánu veřejné moci, než je rozhodnutí. Nynější ústavní stížnost přitom směřovala jednoznačně proti rozhodnutím orgánu veřejné moci. K přerušeni výkonu trestu jiným způsobem než odložením vykonatelnosti či vydáním předběžného opatření Ústavní soud není příslušný, a proto návrh stěžovatele odmítl dle § 43 odst. 1 písm. d) zákona o Ústavním soudu. Kromě toho Ústavní soud podotýká, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby navrhl odklad vykonatelnosti odsuzujícího rozsudku v řízení vedeném u Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 2773/20.

33. Čtvrtý senát Ústavního soudu nepovažoval za vhodné předložit plénu návrh na spojení nynější věci s věcí vedenou pod sp. zn. IV. ÚS 2773/20, neboť v ní již ke spojení s jinou věcí došlo a další spojení by toto řízení neúměrně protahovalo k tíži stěžovatele.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 22. března 2022

Josef Fiala
předseda senátu